

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Hora VIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

III. Ad Christum.

IESU bone, ego nimis imperfectè tibi servio, nimis frigide te laudo & diligo. Ah, quàm longè adhuc absum à verà mei abnegatione; à verà Humilitate, Patientià, & Charitate! Te ergo rogo, ut quod minus est in me, tu digneris supplere pro me, & divinum cor tuum amoris plenissimum Patri offerre pro corde meo amoris egentissimo.

Domine Jesu Christe, amen te solum propter te, & nihilamem nisi in te.

Domine Jesu Christe auge mihi labores & dolorem, modò augeas patientiam & amorem.

Domine Jesu Christe da mihi ut in divino beneplacito tuo, in sanctissimâ tuâ voluntate unicè delecter, & in eâ super omnia requiescam.

HORA VIII.

Disce MORI : id te doceat imminentis metus iudicii.

Emendatio vite non differenda.

MEMENTO homo pulvis, conscientiamque tuam interroga: Si hac te horâ ad tribunal suum evocaret Deus, num paratus fores reddendæ rationi? dicente: Cras ero? emendationi tuæ indulgentiam promissit Deus, sed tuæ dilationi diem crastinum non promissit. Nihilominus omnia in futurum disponimus, & inter precipitia lenti sumus. Heu, heu, nos miseros, quàm totus homuncio nil est! O theatrum & ludum quidquid in hoc orbe VIVERE vocatur: Age, valedic rebus humanis, & ad reddendam rationem te para; tribunal te vocat. Nullam hîc moram, nullas inducias, nullam comperendinationem quære. Hinc abeundum est; ne tergiversare: ratio reddenda est, ne excusa. Qualis vixeris, talis & iudicaberis. Memento mori.

Luci. c. 31. vs. 30. Phil. 30. vs. 14.

Sicut dicitur inter se concordies Virtus & Veritas.

Cap. 1. vs. 11.

Disce VIVERE : id te doceat lex Veritatis.

ANTE omnia opera verbum verax precedat te. Veritas enim requirit Dominus. Jurare & mentiri nesciat lingua tua. Veritati sic studeas, ut quidquid dixeris, juratum putes. Non est finceri, non probi hominis, aliud pectore clausum, aliud lingua promptum habere. Veritas, sicut ubique mater est sanctitatis, sic ubique amanda est. Nullæ duæ res tam inter se concordies sunt & cognatæ, ut VIRTUS & VERITAS. Premi quidem solet veritas, non opprimî; emergit tandem: impugnatur sæpe, non vincitur. Veritatis amator nullus reprehensor est metuendus, aut enim reprehensus, inimicus est, aut amicus: inimicus si insultat, ferendus; amicus si errat, docendus; si ipse doceat, audiendus est. Tegere, polire, fingere, comere, fucare Veritatem, est dehonestare; mentiri, est animam necare. Os enim quod mentitur, occidit animam.

Disce ORARE : id te doceat Oratio exercendis divini amoris actibus.

XIII. Actus amoris in Deum.

OMNI amantissime Deus, 1. Ad te summum bonum, toto cordis affectu feror. 2. In immensissimâ bonitate tuâ exulto, 3. & gaudeo, quod te omnes Angeli adorent, beati omnes honorent & laudent. 4. O mi creator, quàm ego cupio, ut omnes homines te agnoscant & colant; tibi uni omnes ferviant! 5. Ah, quàm me poeniter omnium peccatorum meorum! 6. Et ideo firmissime statuo legem tuam posthac in omnibus observare. 7. Omne solatium meum in sanctissimo tuo beneplacito quæram; 8. Aversabor, quidquid tibi displicuerit. 9. Mi Deus, omnia mea tua sunt, tibi omnia confecto: 10. Propter te adversa omnia liben-

A tissimè tolerabo: 11. Permissione & dispositione tuâ semper contentissimus ero. 12. O Bonitas, tuum in me amorem adauge. 13. O Charitas, te nunquam amare desinam.

Explicatio precedentis Orationis.

CUM virtutis laus omnis in actione consistat, amoris in Deum tendentis actiones interiores à Theologis plerumque hæc solent assignari.

1. Deum, tanquam SYMMVM BONVM, videndum ac fruendum p̄onissimo affectu desiderare.
2. Sua Deo bona omnia velle, nec aliam ob causam, nisi quia bona Dei sunt, uti sunt sapientia, bonitas, potentia, &c.
3. Impensè gaudere, Deo ab Angelis, beatis, probis omnibus serviri.
4. Desiderare unicè, ut res creatæ omnes, gloriæ, honorique divino sese impendant.
5. Animo dolere ob omnes in Deum injurias, & à se & ab aliis commissas.
6. Serio constituere, omnem Dei legem exactè observare.
7. Unicam in omnibus Dei voluntatem sibi sequendam proponere.
8. Aversari omnia, quæ quis Deo displicere cognovit.
9. Omnia sua Deo liberalissimâ submissione offerre.
10. In res adversas omnes Dei causâ tolerandas promptum animum obfirmare.
11. Divini regiminis providentiam ubique agnoscere, & extollere.
12. Fateri se divinis favoribus minus respondere, & amoris augmentum poscere.
13. Beatam in Dei amore perseverantiam æliduis precibus efflagitare.

Amoris in Deum tendentis actiones interiores.

B

C

Circa has divini Amoris actiones duæ maxime notanda.

Primum. Letales animi plagas non perferant, nisi Duo AMOR aut DOLOR, sive, ut Theologorum ore loquuntur, duo tantum sunt actus, qui perditam Dei gratiam recuperent, actus charitatis, & actus poenitentia; quorum alter alterum includit. Publicanus dolendo potissimum, Magdalena diligendo præcipuè omnem animi pestem detersit: Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.

Luc. cap. 7. vers. 47.

Secundum. Primaria divini amoris actio est, serio & ex animo velle omnibus Dei præceptis parere. Qui habet mandata mea, & servat ea, ille est, qui diligit me. Nec est enim charitas Dei, ut mandata ejus custodiamus. Ad hanc amoris divini actionem exercendam quivis hominum obstringitur in triplici fere periculo. Primum cum quis graviter à dæmone impugnatur, aut aliis ad vitia illecebris invitatur, & hæc sunt exemplo: videt quis auream sine custode monetam; deprehensum habet sub unguibus inimicum; cernit oblatam explendæ libidinis occasionem; hic cacodæmon ingenti conatu suggerit: sic elabi fines pulcherrimam hanc occasionem? en nummos aureos, en opportunam ultionis horam, en paratas delicias; aude aliquid, frivere, & opportunitate, dum licet, utere. Hic necessarium omnino, ut, qui letale crimen horret, in Deum amorem sic testetur: Domine Deus, lex tua & tuus honor, chariora mihi sunt, quàm lucrum meum, quàm turpis & vitia voluptas, quàm totus orbis. Nisi is, qui in hoc lubrico stat, sic egerit, Deum perdidit, gratia Dei excidit, caelum amisit, aut ergò tunc Deum amabit, aut à diabolo vincetur. Quod si hominem clandestinè mentis, aut furtive corporis libidini deditum interrogem: Mi homo, an alne Deum? amare se affirmabit. Sed an decalogum nosti? novi, dicit. Etiam præceptum sextum tenes? dicit, teneo.

In triplici periculo.

hanc amoris divini actionem,

neo. Nunquid eo libidinem omnem prohiberi censet? A censo, respondebit, nec aliter poterit. Et tamen in hanc expressissimam Dei legem, nihilominus tam petulantiter, toties peccare audes? ergo tua tibi muliercula, tui tibi furtivi amores, tuæ tibi oblectatiuncula præ Deo, præ Dei lege, præ honore Dei, longè sunt chariora: ergo in te nec scintilla vivit divini amoris, quamdiu hos mores & impurum hunc amorem perseveras. *Hac*

1. Ican. c. 5.
vers. 3.

est enim charitas Dei, ut mandata eius custodiamus. Quid est, inquit Augustinus, quod diligo Regem, si odio habeo eius legem? & verissimè Gregorius: Vae, inquit, amar, qui ad mandata eius à suis se voluptatibus coarctat: qui per illicita desideria distulit, profectò Deum non diligit, quia ei sua voluntate contradicit.

Deinde, ad eandem divini amoris actionem quemque obligat alterum hoc periculum, cum quis prudenter sibi metuit, ne ratione loci quò iturus, aut hominum quibuscumque acturus, gravius delinquat, tunc sanè opus, animum Dei amore sic inflammet & muniat, ut cum Psalte regio sincerè pronunciet: *Scrutabor legem tuam Domine, & custodiam illam in toto corde meo. Hac est enim*

Psal. 118.
vers. 34.
1. Ican. c. 5.
vers. 3.

charitas Dei, ut mandata eius custodiamus.

Postremum denique corporis animique periculum, idem quod dixi, divini amoris argumentum postulat: ut, cum quis fatalem sibi horam imminere sentit, hoc ipso in suum conditorem amore feratur, idque non pœnæ formidine, non præmii spe, sed quod agnoscat, hoc à se **SYMMO BONO** modis omnibus deberi. Hac certè supremâ vitæ hotâ, si unquam, lex illa, quam integerrimè potest, observanda: *Diliges Dominum Deum tuum, ex*

Luc. cap. 10.
vers. 27.
1. Cor. c. 13.
vers. 8.
Ephes. c. 4.
vers. 15.

toto corde tuo, & ex totâ animâ tuâ, & ex omnibus viribus tuis, & ex omni mente tuâ. Charitas nunquam excidit. Ergo, in charitate crescimus in illo per omnia.

Protestatio ad Deum, saltem semel per hebdomadam dicepda.

Siquidquam, ô mi Deus, cogitavero, dixero, fecero per imprudentiam, quod divino beneplacito tuo repugnet: coram te, Domine, totaque curiâ tuâ cælesti protestor, id præter & contra voluntatem meam fieri. Si aliter accidat, Miserere, Domine, & errantem illicò revoca, cadentem subleva: & ne id contingat, per bonitatem tuam rogo te, misericordissime Deus, ut benedictione tuâ me prævenire, & tanquam rem tuam possidere ac regere digneris. Arbitrii mei libertatem tibi sic subijcio, ut illam à te, si opus, etiam cogi cupiam, & vinciri, ne contra te rebellet, aut contra voluntatem tuam vel minimum quid committat. Unicè velim, mi Deus, quod tu vis; & quod tu non vis, id & ego unicè nolum. Hæc mea unica sit voluntas, voluntatis tuæ beneplacitum querere, ac facere in omnibus. Si quid, Domine à te petam, ne largiaris petenti quod honori tuo deroget, quod tuæ voluntati repugnet. Scio, ô bonitas, scio: id mihi solum obest, quod tibi non placet. Ergo te per omnes Sanctos Angelos tuos oro, da mihi odium mei, & tui in omnibus amorem.

Gemitus ad Deum anhelantes, amoris plenissimi.

Amo te mi Deus, cupioque ardentius amare. Hac amoris flammâ cor meum penitus liquefiat. Nihil extra te me beat. Et quando, mi Deus, & quando ad te hinc evolabo?

HORA IX.

Disce MORI: id te doceat maximus debitorum numerus.

MEMENTO homo spuma, immenso ære alieno te laborare. Cogita peccata tua omnia, & in unum

ea cumulum compone: tot lascivas cogitationes, tot verba non otiosa tantum, sed contumeliosa, foeda, detractoria: tot facta improba nullo fuceo excusanda. Intuere hos tantos noxarum acervos, & fateri cogis: Magnus debitor sum multorum millium talentorum, & heu, si me sic oberatum mors meo adversario tradat, certum est, carcere non exibo, dum ad tertium solvero. Mature hæc cogita & aliis sæpe ignoscito, tibi nunquam. Qui se cognoscunt, uti semper peccant, ita semper plorant. Vis nunquam esse tristis? bene vive: beatus ille homo, qui semper & ubique sic vivit, ut unamquamque diem velut ultimam, & non redituram consumat. Memento mori.

Disce VIVERE: id te doceat lex Castitatis.

Factus Spiritus est charitas, continentia, castitas: Omnis autem ponderatio non est digna continentis animi. Nemo jactet pudicum animum, si impudicum habeat oculum: nemo de casto corpore gloriatur, cujus casta non sit cogitatio. Optimus Jobideo cum oculis fanciebat foedus, ut posset etiam cum cogitationibus: Peppi, oculus & ait, sedus cum oculis meis, ut ne cogitarem quidem de virgine: quam enim partem haberet in me Deus desuper? Oraculum accipe à beato Hieronymo editum: *Quacunque, ait, virtute polleas, quibuscumque operibus nitas, si cingulo castitatis careas, omnia per terram trabis. Et crede mihi, mi homo, si te pestilens libidinis uredo adurat, nec resistas, periisti. Corpus, animus, pecunia, fama, omnia tibi tua perierunt: vale dic cælo, & morere. Ergo principis obsta, & caput obtere huic colubro, ne cauda te venenet.*

Disce ORARE: id te doceat Oratio B. Francisci.

DEVS MEVS, ET OMNIA.

Beatum Franciscum accepimus noctes ipsas quatuor verborum horum commentatione & creberrimâ repetitione, non semel summâ cum animi sui voluptate transegit. Igitur voce præeantem sequete, & dic:

DEVS MEVS, ET OMNIA.

Millies hoc dicam, millies hoc cogitabo, millies hoc, & usque, & usque, & usque millies repetam. Neque enim vel dicere vel cogitare majus possum aut melius, quam hoc ipsum, **DEVS MEVS, ET OMNIA.** Alia quaerant, alia desiderent, unum ego Deum meum quero, Deum desidero: **O DEVS MEVS, ET OMNIA.** Opes aliis & honores, voluptates aliis universas relinquo: Deum ego habeam, & omnia habeo. Totos aliis ego mundos concedo: aureos & gemmeos montes non invidio; summas delicias permitto; mihi Deus meus est omnia. Nihil ita bonum, nihil ita pulchrum aut jucundum, quin summum illud & primum bonum, & melius sit, & pulchrius sit ac jucundius. **DEVS MEVS, ET OMNIA!** quam me varia sæpe accendunt desideria, quam diversis subinde aestu cupiditatum: ita ut cum lunatico illo adolescente, modò in ignem, modò in aquam rapiat. Sed quam illa tanta bona sunt, quæ ego tam anxie appeto? num hoc vel illud genus edulii aut potiosis? Deus meus, cibus meus, potus meus, & omnia. Num hoc vel illud genus relaxationis aut voluptatis? Deus meus, gaudium meum, voluptas mea, & omnia. Num hoc vel illud genus honoris aut dignitatis? Deus meus, honor meus, mea dignitas, & mea omnia. Quid est tandem quod appetere possum, & cujus loco, mihi non Deus sit, & sit omnia mihi epulatio, mihi oblectatio, mihi quies, mihi thesaurus Deus est, mihi Deus omnia, & plus quam omnia. Nam et si cibus, quibus inhio, vesci: potu, quem sitio, tesci: voluptate, quam ardeo, frui: honores, quos ambio, allequi